

nitionen, som bortstjydes, saaledes at Beholdningerne ikke paa nogen Maade bleve angrebne, idet man jo paa et Budget maa betragte saa saa Poster som muligt som kalkulatoriske, og denne Post paa en vis Maade faar et kalkulatorisk Præg. Men saaledes som Forholdene ere, vilde jeg kun fremhæve Forskjellen mellem de to Vædringsforslag, idet man nemlig, naar Vædringsforslaget under Nr. 75 vedtages, egentlig ikke opnaar Noget, hvormod man opnaar en virkelig Formindskelse i Udgiften ved at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 74. — Det betydningsfuldste Vædringsforslag, som er stillet til dette Afssnit, og som jeg skal omtale sidst, er indblevdt det under Nr. 71, der er stillet af Krigsministeren og gaar ud paa at bevilge en Sum af 513 Rd. til Leie af et Excercerhus og en Depotbygning. Jeg negter ikke, at ved det første Blik paa de Kontrakter, der ere afsluttede mellem den høitærede Krigsminister og de forskjellige Kommuner, fik jeg det samme Indtryk, som fremdeles leder det ærede Flertal, og som vistnok ledede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), da han her i Thinget, idet Lovforslaget om Stempelsfrihed for det af Aarhus Kommune optagne Laan var til Forhandling, talte stærkt imod den høitærede Krigsminister i Anledning af Afslutningen af disse Kontrakter. Jeg negter ikke, at strax, naar man ser paa disse Kontrakter og læser, at en Kommune, — for at tage en bestemt Kommune: Aarhus Kommune, — har maattet optage et Laan af 600,000 til 700,000 Rd., hvoraf Støtstedelen skal være til at bestride de Udgifter, som ere fornødne for at indbefomme Hærens Træng, maa man finde, at et saadant Laan for en Kommune som Aarhus er en meget alvorlig og betænkkelig Sag, at det vil paalægge Kommunens Beboere væsentlige Byrder, og at man maa gaa frem med stor Forsigtighed, inden man sridder til Foranstaltninger af denne Bessaffenhed. Det gjorde ogsaa, maa jeg oprigtig tilstaa, det Indtryk paa mig, som om fra Krigsbestyrelsens Side disse Kommunalbestyrelser vare blevne satte i en Fristelse til for at bevare deres Garnisoner, hvorpaa de sætte høi Pris, at gaa ind paa Noget, som de ellers kunde være tilbøjelige til over for Beboerne ikke at ville gjøre. Men jeg holder meget af ved den Slags Ting at sode paa det første Indtryk, at gaa lidt næriere tilbunds i en Sag af denne Bessaffenhed, forinden jeg udtaler nogen Formening derom, og da denne Sag om Aarhus Bys Laan var til Behandling i Thinget, afholdt jeg mig derfor ganske fra at ytre mig derom. Jeg vil nu ikke negte, at ved at se Sagen nærmere, er jeg kommen til at staa akkurat paa det modsatte Standpunkt, og maa lige saa bestemt fastholde, at de Overenskomster, der ere afsluttede mellem Krigsbestyrelsen og Kommunerne, ere til lige stort Gavn, kan jeg gjerne sige, for alle Parter. Men

naar dette er Tilfældet, saa kan jeg ikke se den fjerneste Grund, hvorfor man skulde negte at tiltræde dem. Naar det synes at være store Byrder, der paalægges Kommunerne, saa ligger dette ikke i de Overenskomster, der ere sluttede mellem de vedkommende Parter, men i selve Indkvarteringslovene; det ligger i den Byrde, som Loven af 29de December 1850, hvortil slutter sig Loven af 9de December 1861, og de tidligere Indkvarteringslove fra dette Aarhundrede paalægge Kommunerne udenfor Kjøbenhavn, at sørge for gode Garnisonsforhold for vore Kropper. Vil man have en Forandring foretaget heri, saa maa det være gjennem en Forandring af disse Love, og selv om den nye Lov skulde komme til at hvile paa samme Grundlag, som de nugældende Love gjøre, vilde jeg dog anse det for godt, om Krigsministeren eller Indenrigsministeren, hvem det nu er, vilde tage denne Sag under Overveielse og søge at skaffe os en samlet Indkvarteringslov, idet det virkelig nu medfører en ikke ringe Vanstæthed at sætte sig ind i Indkvarteringsforholdene ved at gjennemgaa de forskjellige Love; man finder nogle Stumper her og nogle der. Men hvorledes vare Forholdene, inden disse Overenskomster bleve sluttede? De vare saaledes — jeg skal her foreløbig holde mig til Aarhus Kommune, som var den, der begyndte Sagen — de vare saaledes i Aarhus, at Indkvarteringen var overordentlig slet, der manglede saa at sige Alt, hvad der behøvedes til en ordentlig Indkvartering af Mandskabet og til ordentlige Garnisonsforhold for Soldaterne. Der er jo med Hensyn til Indkvarteringen tre forskellige Forhold. Der er dels selve Indkvarteringen, for hvilken Kommunen gjennem Indenrigsministeriet faar en Godtgjørelse af Staten, en Godtgjørelse, som er forud bestemt ved Loven; der er andre Foranstaltninger, som Kommunen skal træffe, for hvilke den ligeledes gjennem Indenrigsministeriet faar en Godtgjørelse efter Overenskomst med dette Ministerium, og endelig er der for det tredie Excercerhuse, Ridehuse og den Slags Ting, som Kommunen udfører paa Krigsministeriets Vegne, og for hvilke den faar fuld Erstatning. Naar nu den ærede Ordfører siger, at Udvalgets Flertal har nedlagt den Afgjørelse i denne Afstemning, at, dersom Begjæringen om de 513 Rd. bliver forkastet, saa ere dermed de Kontrakter, som ere afsluttede mellem Krigsbestyrelsen og Kommunerne, ogsaa forkastede; men at, dersom derimod denne Bevilling bliver vedtagen, saa ere dermed Kontrakterne godkjendte. (Ordføreren: Det har jeg ikke sagt.) So, i det Mindste var det den ærede Ordførers Mening, at, hvis Vædringsforslaget blev vedtaget af Thinget, vilde Thinget ikke dermed have godkendt de Overenskomster, som ere oprettede mellem Krigsbestyrelsen og Kommunerne (Ordføreren: Ja). Nu, godt, da tror jeg ingenlunde, at man kan sige dette; thi af de tre Punkter, jeg her nævnte,